

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (prvního senátu)

27. listopadu 2018*

„Přístup k dokumentům – Nařízení (ES) č. 1049/2001 – Dokumenty a informace týkající se rozhodnutí Komise o ukončení ‚dohody o přistoupení k Team Europe‘ – Odepření přístupu – Výjimka týkající se ochrany soukromí a ochrany jednotlivců – Ochrana osobních údajů – Nařízení (ES) č. 45/2001 – Odepření předání – Články 7, 47 a 48 Listiny základních práv – Mimosmluvní odpovědnost“

Ve spojených věcech T-314/16 a T-435/16,

VG, jakožto univerzální dědička MS, původně zastoupená L. Levi a M. Vandenbussche, poté L. Levi, advokátkami,

žalobkyně,

proti

Evropské komisi, původně zastoupené F. Clotuche-Duvieusart a A.-C. Simon, poté F. Clotuche-Duvieusart a B. Monginem, jako zmocněnci,

žalované,

jejichž předmětem je jednak návrh podaný na základě článku 263 SFEU a znějící na zrušení rozhodnutí Komise ze dne 2. února a 19. dubna 2016, kterými byla zamítnuta žádost MS o přístup k dokumentům, které se ho týkají, a ze dne 16. června 2016, kterým byla zamítnuta jeho žádost o předání osobních údajů, které se ho týkají a jsou obsaženy v dokumentech uvedených v této žádosti o přístup, a jednak návrh podaný na základě článku 268 SFEU a znějící na náhradu újmy, která MS údajně vznikla v důsledku tohoto odepření přístupu a předání,

TRIBUNÁL (první senát),

ve složení I. Pelikánová, předsedkyně, V. Valančius a U. Öberg (zpravodaj), soudci,

vedoucí soudní kanceláře: G. Predonzani, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 6. března 2018,

vydává tento

* Jednací jazyk: francouzština.

Rozsudek

I. Skutkový rámec

A. Skutečnosti předcházející podání žalob

- 1 MS byl členem sítě Team Europe v období od 20. července 2011 do 10. dubna 2013.
- 2 Síť Team Europe je místní komunikační síť, jejímž hlavním úkolem je pomáhat zastoupením Evropské komise při informování o evropských politikách na místní úrovni a jejíž členové působí jako přednášející, moderátoři, konferenciéři a odborníci v oblasti komunikace.
- 3 Členové sítě Team Europe jsou navázáni na Evropskou unii, zastoupenou Komisí, „dohodou o přistoupení k Team Europe“ (dále jen „dohoda“). Tato dohoda upravuje možnost každé ze stran od dohody písemně, bez jakékoliv další podmínky, kdykoliv odstoupit. Dohoda také v podstatě stanoví, že tito členové nejsou Komisí odměňováni. V dohodě se dále uvádí, že tito členové působí na dobrovolné bázi, ale mohou za určitých podmínek souhlasit s proplacením svých nákladů nebo přiměřenou kompenzací ze strany organizátorů akcí, jichž se účastní.
- 4 Dne 10. dubna 2013 se vedoucí zastoupení Komise ve Francii (dále jen „zastoupení“) spojil telefonicky s MS, když obdržel od žen, které se zúčastnily konference či pracovní skupiny sítě Team Europe, stížnost na jeho nevhodné chování. V návaznosti na tento rozhovor zastoupení dopisem informovalo MS, že v souladu s ustanoveními dohody s okamžitou účinností ukončuje jeho spolupráci v rámci sítě Team Europe.
- 5 Dne 6. června 2013 podal MS proti rozhodnutí Komise, kterým byla ukončena jeho spolupráce v rámci sítě Team Europe, stížnost k evropskému veřejnému ochránci práv.
- 6 V průběhu řízení před veřejným ochráncem práv byl MS informován o skutečnosti, že Komise založila své rozhodnutí ze dne 10. dubna 2013, kterým byla ukončena jeho spolupráce v rámci sítě Team Europe, na třech dokumentech, a sice zaprvé na stížnosti osoby, která se zúčastnila jedné z konferencí organizovaných sítí Team Europe (dále jen „X“), zadruhé na elektronické zprávě, kterou MS zaslal X (a v kopii další osobě Y) a zatřetí na komunikaci, která proběhla na sociální síti mezi ním a X (dále jen „sporné dokumenty“). Dále byl informován o tom, že Komise měla za to, že důvěryhodnost spisu podporují nové skutečnosti, které vyšly najevo v průběhu řízení, jelikož několik zaměstnanců zastoupení (dále jen „zaměstnanci zastoupení“) svému vedení potvrdilo, že několik zaměstnankyň generálního ředitelství (GŘ) Evropské komise pro komunikaci, z nichž dvě pracovaly na zastoupení a dvě působily v Bruselu (Belgie) (dále jen „zaměstnankyně Komise“), bylo od roku 2013 terčem nevhodných poznámek ze strany MS (dále jen „sporná svědectví“). Komise nepředala MS sporné dokumenty ani sporná svědectví.
- 7 Rozhodnutím ze dne 19. listopadu 2015 ukončil veřejný ochránce práv šetření stížnosti podané MS. V tomto rozhodnutí veřejný ochránce práv zejména dospěl k závěru, že se jednalo o nesprávný úřední postup z důvodu, že Komise před přijetím rozhodnutí ze dne 10. dubna 2013, kterým byla ukončena spolupráce MS v rámci sítě Team Europe, odpovídajícím způsobem MS nevyslechla ani projednávanou věc dostatečně důkladně neposoudila. Komise nepřijala po podání uvedené stížnosti a přijetí rozhodnutí veřejného ochránce práv žádná opatření ve věci MS.

- 8 Dopisem ze dne 18. prosince 2015 zaslal MS vedoucímu zastoupení na základě nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1049/2001 ze dne 30. května 2001 o přístupu veřejnosti k dokumentům Evropského parlamentu, Rady a Komise (Úř. věst. 2001, L 145, s. 45; Zvl. vyd. 01/03, s. 331) původní žádost o přístup ke sporným dokumentům a svědectvím, jakož i ke jménům osob, které svědectví podaly.
- 9 Dopisem ze dne 2. února 2016 odepřel generální ředitel GŘ Komise pro komunikaci po konzultaci s X, která byla uvedena jako autorka sporných dokumentů, MS přístup k těmto dokumentům (dále jen „rozhodnutí ze dne 2. února 2016“). Toto odepření se zakládalo na výjimce stanovené v čl. 4 odst. 1 písm. b) nařízení č. 1049/2001 a týkalo se ochrany soukromí a osobnosti jednotlivce s tím, že sporné dokumenty obsahovaly některé osobní údaje třetích osob a nebylo prokázáno, že přístup MS k těmto údajům je nezbytný a nepoškodil by legitimní zájmy těchto třetích osob. Co se týče žádosti o přístup ke sporným svědectvím, Komise dále uvedla, že tato svědectví nebyla při přijetí rozhodnutí ze dne 10. dubna 2013, kterým byla ukončena spolupráce MS v rámci sítě Team Europe, zohledněna.
- 10 Dopisem ze dne 19. února 2016 podal MS potvrzující žádost, v níž obhajoval nezbytnost přístupu ke sporným dokumentům a skutečnost, že v jeho důsledku nedojde k poškození legitimních zájmů třetích osob. V této potvrzující žádosti dále požádal na základě článku 13 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 45/2001 ze dne 18. prosince 2000 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů orgány a institucemi Společenství a o volném pohybu těchto údajů (Úř. věst. 2001, L 8, s. 1; Zvl. vyd. 13/26, s. 102) o předání osobních údajů, které se ho týkají a jsou obsaženy ve sporných dokumentech (dále jen „sporné osobní údaje“).
- 11 Rozhodnutím ze dne 19. dubna 2016 odpověděl generální tajemník Komise na potvrzující žádost (dále jen „rozhodnutí ze dne 19. dubna 2016“). Předně upřesnil, že sporná svědectví nemohla být MS předána, jelikož nebyla zachycena v žádném dokumentu. Dále odepřel MS přístup ke sporným dokumentům na základě výjimek stanovených v čl. 4 odst. 1 písm. b) a odst. 2 druhé odrážce nařízení č. 1049/2001, které se týkají ochrany soukromí a osobnosti jednotlivce a ochrany soudního řízení. Kromě toho v předmětném rozhodnutí uvedl, že žádost o předání sporných osobních údajů nespadá do působnosti nařízení č. 1049/2001 a bude předána GŘ pro komunikaci, které je útvarem příslušným pro odpověď na tuto žádost.
- 12 Dopisem ze dne 16. června 2016 zamítl vedoucí zastoupení žádost o předání sporných osobních údajů (dále jen „rozhodnutí ze dne 16. června 2016“). V této souvislosti konstatoval, že „vzhledem ke sporu [...] mezi MS a osobami uvedenými ve [sporných] svědectvích je zřejmé, že tyto osoby vyjádřily legitimní důvody se obávat, že dojde k poškození jejich zájmů *ad personam*“, a že v zájmu zaručení práv a svobod těchto osob nelze MS předmětné osobní údaje předat.
- 13 MS se na základě čl. 20 odst. 3 a 4 nařízení č. 45/2001 obrátil rovněž na evropského inspektora ochrany údajů (EIOÚ). Rozhodnutím EIOÚ ze dne 3. února 2017 bylo řízení v této věci přerušeno do vydání rozsudků v projednávaných věcech.

B. Skutkové okolnosti po podání žalob

- 14 Podáním došlým soudní kanceláři Tribunálu dne 19. července 2016 podal MS žalobu, kterou se domáhá toho, aby byla Komisi uložena povinnost náhrady škody způsobené v důsledku rozhodnutí Komise ze dne 10. dubna 2013, kterým byla ukončena jeho spolupráce v rámci sítě Team Europe. Tato žaloba byla zapsána do rejstříku pod číslem T-17/16.
- 15 Usnesením ze dne 31. května 2017, MS v. Komise (T-17/16, nezveřejněné, EU:T:2017:379), odmítl Tribunál návrh MS na náhradu škody jako zjevně nepřipustný s tím, že předmět žaloby je smluvní povahy, a jelikož není stanovena rozhodčí doložka, nespadá do jeho pravomoci.

16 Dne 5. ledna 2018 podal MS proti tomuto usnesení kasační opravný prostředek.

II. Řízení a návrhová žádání účastníků řízení

17 Podáními došlými soudní kanceláři Tribunálu dne 15. června a 1. srpna 2016 podal MS žádosti o bezplatnou právní pomoc.

18 Předseda Tribunálu usnesením ze dne 30. září 2016 rozhodl o tom, že MS bude poskytnuta bezplatná právní pomoc, a usnesením ze dne 28. listopadu 2016 určil advokáta.

19 Návrhy došlými soudní kanceláři Tribunálu dne 15. a 22. prosince 2016 podal MS žaloby, které byly zapsány do rejstříku pod čísly T-314/16 a T-435/16.

20 Ve věci T-314/16 Tribunál usnesením ze dne 6. července 2017 na základě čl. 91 písm. c), čl. 92 odst. 1 a článku 104 jednacího řádu Tribunálu nařídil Komisi, aby předložila všechny dokumenty, na kterých se zakládalo rozhodnutí Komise ze dne 10. dubna 2013, kterým ukončila účast MS v rámci sítě Team Europe.

21 Dne 14. července 2017 předložila Komise sporné dokumenty a současně požádala, aby s nimi bylo ve vztahu k MS nakládáno jako s důvěrnými. V souladu s článkem 104 jednacího řádu nebyly dokumenty poskytnuty MS.

22 Na návrh soudce zpravodaje Tribunál (první senát) rozhodl o zahájení ústní části řízení a v rámci organizačních procesních opatření stanovených v článku 89 jednacího řádu vyzval Komisi, aby odpovíděla na některé otázky. Komise této žádosti ve stanovené lhůtě vyhověla.

23 Usnesením předsedkyně prvního senátu Tribunálu ze dne 30. ledna 2018 byly věci T-314/16 a T-435/16 v souladu s článkem 68 jednacího řádu spojeny pro účely ústní části řízení a pro účely rozhodnutí, jímž se končí řízení.

24 Dne 19. února 2018 advokát MS informoval soudní kancelář Tribunálu o tom, že MS zemřel. Následně Tribunálu sdělil, že se VG jakožto univerzální dědička MS rozhodla v řízeních pokračovat.

25 Ve věci T-314/16 žalobkyně jakožto univerzální dědička MS navrhuje, aby Tribunál:

- zrušil rozhodnutí ze dne 2. února 2016, kterým byla zamítnuta žádost MS o přístup ke sporným dokumentům, a rozhodnutí ze dne 19. dubna 2016, kterým bylo toto zamítnutí potvrzeno;
- uložil Komisi povinnost nahradit nemajetkovou újmu ve výši 20 000 eur, kterou MS údajně utrpěl v důsledku odepření přístupu ke sporným dokumentům;
- uložil Komisi náhradu nákladů řízení.

26 Komise navrhuje, aby Tribunál:

- zamítl žalobu;
- uložil žalobkyni jakožto univerzální dědičce MS náhradu nákladů řízení.

27 Ve věci T-435/16 žalobkyně jakožto univerzální dědička MS navrhuje, aby Tribunál:

- zrušil rozhodnutí ze dne 16. června 2016, kterým byla zamítnuta žádost MS o předání těchto osobních údajů;

- uložil Komisi povinnost nahradit nemajetkovou újmu ve výši 20 000 eur, kterou MS údajně utrpěl v důsledku toho, že mu bylo odepráno předání sporných osobních údajů;
- uložil Komisi náhradu nákladů řízení.

28 Komise navrhuje, aby Tribunál:

- zamítl žalobu;
- uložil žalobkyni jakožto univerzální dědičce MS náhradu nákladů řízení.

III. Právní otázky

A. K návrhu na nevydání rozhodnutí ve věci samé, který vznesla Komise ve věci T-435/16

- 29 Na jednání Komise uvedla, že žaloba ve věci T-435/16 se stala v důsledku úmrtí MS bezpředmětnou, a proto již není důvodné rozhodnout ve věci samé. Článek 2 písm. a) nařízení č. 45/2001 podle Komise definuje subjekt údajů jako „identifikovanou nebo identifikovatelnou osobu“, takže se nepoužije na údaje zesnulých osob, a práva, kterých se dovolával MS, jsou nepřenositelná.
- 30 Svým návrhem Komise v zásadě tvrdí, že žalobkyně jakožto univerzální dědička MS ztratila v důsledku úmrtí MS právní zájem na vyřešení sporu.
- 31 V tomto ohledu z judikatury vyplývá, že v žalobě na neplatnost podané adresátem aktu může pokračovat jeho univerzální právní nástupce, zejména v případě úmrtí fyzické osoby (viz usnesení ze dne 12. července 2016, Janukovyč v. Rada, T-347/14, EU:T:2016:433, bod 67 a citovaná judikatura). Stejně tak může univerzální právní nástupce pokračovat v žalobě na náhradu nemajetkové újmy, kterou zesnulý údajně utrpěl, jelikož domáhal-li se zesnulý před svou smrtí prospěchu z této žaloby, byla tato žaloba v okamžiku dědického nápadu součástí jeho majetku.
- 32 Kromě toho z ustálené judikatury vyplývá, že právní zájem žalobce na řízení musí přetrvávat až do vydání soudního rozhodnutí, neboť jinak by již nebylo důvodné rozhodnout ve věci samé, což předpokládá, že žaloba může ve výsledku přinést prospěch účastníku řízení, který ji podal (viz usnesení ze dne 12. července 2016, Janukovyč v. Rada, T-347/14, EU:T:2016:433, bod 67 a citovaná judikatura).
- 33 Jak bylo uvedeno v bodě 24 výše, v projednávané věci zemřel MS poté, co podal projednávané žaloby, a jeho právní zástupce uvedl, že si žalobkyně přeje v těchto žalobách pokračovat jakožto univerzální dědička po svém zesnulém synovi, přičemž předložil písemné prohlášení, které za tím účelem dotyčná učinila, úřední úmrtní list, jakož i její doklad totožnosti.
- 34 Žalobou ve věci T-435/16 usiloval MS zejména o to, aby mu byly předány sporné osobní údaje, jakož i o náhradu nemajetkové újmy, která mu údajně vznikla v důsledku toho, že Komise zamítla jeho žádost o předání údajů. Je nesporné, že se tyto osobní údaje týkaly nevhodného chování MS v souvislosti s jeho spoluprací v rámci sítě Team Europe (viz bod 4 výše) a byly způsobilé poškodit zejména dobrou pověst a čest MS jakožto spolupracovníka této sítě. Není ostatně sporu o tom, že na těchto údajích bylo založeno rozhodnutí Komise ze dne 10. dubna 2013, kterým byla ukončena spolupráce MS v této síti (viz bod 6 výše).

- 35 Za těchto okolností, jelikož univerzální právní nástupce MS má, jak bylo uvedeno v bodě 31 výše, právo pokračovat v řízení, je právní zájem MS na podání žaloby směřující ke zrušení rozhodnutí ze dne 16. června 2016, kterým byla zamítnuta jeho žádost o předání sporných osobních údajů, a k náhradě nemajetkové újmy, kterou údajně utrpěl v důsledku toho, že Komise zamítla jeho žádost o předání uvedených údajů, navzdory jeho úmrtí zachován.
- 36 Za těchto okolností právní zájem žalobkyně jakožto univerzální dědičky MS na pokračování řízení o žalobě ve věci T-435/16 navzdory úmrtí MS trvá.
- 37 Návrh na nevydání rozhodnutí ve věci samé, který vznesla Komise ve věci T-435/16, je proto třeba zamítnout.

B. K věci samé

1. K návrhům na zrušení

a) K návrhu na zrušení rozhodnutí ze dne 2. února a 19. dubna 2016 v rozsahu, v němž zamítají žádosti MS o přístup ke sporným svědectvím

- 38 Možnost, aby unijní orgán vyhověl žádosti o přístup k dokumentům orgánů ve smyslu čl. 2 odst. 3 nařízení č. 1049/2001, samozřejmě předpokládá, že dokumenty uvedené v žádosti existují (rozsudek ze dne 2. října 2014, Strack v. Komise, C-127/13 P, EU:C:2014:2250, bod 38; viz také rozsudek ze dne 11. června 2015, McCullough v. Cedefop, T-496/13, nezveřejněný, EU:T:2015:374, bod 49 a citovaná judikatura).
- 39 Podle judikatury se s veškerými prohlášeními orgánů týkajícími se neexistence požadovaných dokumentů pojí domněnka legality. Proto se k tomuto prohlášení váže domněnka pravdivosti. Jedná se nicméně o vyvratitelnou domněnku, kterou může žalobkyně jakožto univerzální dědička MS vyvrátit všemi prostředky na základě relevantních a shodujících se indicií (viz rozsudek ze dne 11. června 2015, McCullough v. Cedefop, T-496/13, nezveřejněný, EU:T:2015:374, bod 50 a citovaná judikatura).
- 40 V projednávaných věcech Komise v rozhodnutí ze dne 2. února 2016 odepřela přístup ke sporným svědectvím s odvoláním na výjimku stanovenou v čl. 4 odst. 1 písm. b) nařízení č. 1049/2001 s tím, že tato svědectví nevzala ve svém rozhodnutí ze dne 10. dubna 2013, kterým byla ukončena spolupráce žalobce v rámci sítě Team Europe, do úvahy. Komise dále v rozhodnutí ze dne 19. dubna 2016 tvrdí, že sporná svědectví nebyla zachycena v žádném dokumentu.
- 41 V odpověď na organizační procesní opatření Tribunálu Komise potvrdila, že „nemá k dispozici žádný písemný záznam těchto svědectví [...], a tudíž nemá v držení dokumenty obsahující [sporná] svědectví“. S ohledem na toto prohlášení a skutečnost, že žalobkyně jakožto univerzální dědička MS nepředložila důkazy za účelem vyvrácení domněnky legality a pravdivosti, která se k tomuto prohlášení váže, nejsou v projednávaných věcech dány dostatečné důvody, které by mohly toto prohlášení zpochybnit.
- 42 Z toho důvodu je třeba zamítnout návrh na zrušení rozhodnutí ze dne 2. února a 19. dubna 2016 v rozsahu, v němž zamítají žádosti MS o přístup ke sporným svědectvím, aniž je třeba vyslovit se k přípustnosti návrhu na zrušení v rozsahu, v němž se vztahuje na rozhodnutí ze dne 2. února 2016.

b) K návrhu na zrušení rozhodnutí ze dne 2. února a 19. dubna 2016 v rozsahu, v němž zamítají žádosti MS o přístup ke sporným dokumentům

43 Na podporu předmětného návrhu žalobkyně jakožto univerzální dědička MS uplatňuje v zásadě dva žalobní důvody. První žalobní důvod vychází z porušení čl. 2 a čl. 4 odst. 1 písm. b) nařízení č. 1049/2001 a z porušení čl. 2 a čl. 4 odst. 2 druhé odrážky tohoto nařízení. Druhý žalobní důvod vychází z porušení povinnosti uvést odůvodnění, z porušení práva na obhajobu a z porušení zásad respektování soukromí a proporcionality.

1) K první části prvního žalobního důvodu, vycházející z porušení čl. 2 a čl. 4 odst. 1 písm. b) nařízení č. 1049/2001

44 Žalobkyně tvrdí, že ačkoliv sporné dokumenty obsahují osobní údaje týkající se X a dalších třetích osob, Komise neprokázala, že by zpřístupnění těchto dokumentů konkrétně a skutečně porušilo ochranu soukromí a osobnosti X nebo dalších třetích osob, které jsou případně v těchto dokumentech zmíněny.

45 Žalobkyně jakožto univerzální dědička MS dále odůvodňuje skutečnost, že legitimní zájmy třetích osob nejsou ohroženy, „cílem, který svým krokem sleduje, [kterým je] prokázání pravdy a očištění jména MS“. Dále uvádí, že se vytýkané skutečnosti týkají pouze MS, takže by zpřístupnění sporných dokumentů nemohlo vést k porušení ochrany soukromí a osobnosti X nebo dalších třetích osob, které jsou případně v těchto dokumentech rovněž zmíněny.

46 V tomto ohledu se žalobkyně jakožto univerzální dědička MS odvolává na to, že veřejný ochránce práv již v bodě 32 svého návrhu na smírné řešení konstatoval, že Komise „neprokázala, že existuje skutečné riziko ohrožení [...] legitimních zájmů [X]“.

47 Žalobkyně jakožto univerzální dědička MS dále uvádí, že prokázala nezbytnost předání sporných osobních údajů podle čl. 8 písm. b) nařízení č. 45/2001. Podle žalobkyně jsou sporné dokumenty nezbytné k pochopení výtek Komise vůči MS a rozhodnutí Komise ze dne 10. dubna 2013, kterým byla ukončena spolupráce MS v rámci sítě Team Europe, jakož i k prokázání nepodloženosti těchto výtek. Vysvětlila, že MS již měl dispozici korespondenci, která proběhla mezi ním a X na sociálních sítích a elektronickou poštou, avšak zpochybňoval pravost sporných dokumentů, které mu nebyly zpřístupněny.

48 S odvoláním na rozsudek ze dne 22. května 2012, *Internationaler Hilfsfonds v. Komise* (T-300/10, EU:T:2012:247, bod 107), žalobkyně konečně tvrdí, že by se sporné dokumenty nestaly veřejnými, kdyby byly zpřístupněny na základě nařízení č. 1049/2001.

49 Zprvce Tribunál připomíná, že účelem nařízení č. 1049/2001 je, jak uvádí bod 4 jeho odůvodnění a jeho článek 1, v co nejvyšší míře posílit právo veřejnosti na přístup k dokumentům orgánů (viz rozsudek ze dne 21. července 2011, *Švédsko v. MyTravel a Komise*, C-506/08 P, EU:C:2011:496, bod 73 a citovaná judikatura).

50 Podle čl. 2 odst. 3 nařízení č. 1049/2001 se ustanovení o přístupu veřejnosti k dokumentům vztahují na všechny dokumenty, které má Komise v držení, to znamená na všechny dokumenty, které vytvořila nebo obdržela a které má v držení, a to ve všech oblastech činnosti Evropské unie.

51 Vzhledem k tomu, že nařízení č. 1049/2001 má za cíl zaručit přístup všech osob k dokumentům, vstupuje dokument, který byl v souladu s ustanoveními tohoto nařízení zpřístupněn, do veřejného prostoru (rozsudky ze dne 21. května 2014, *Catinis v. Komise*, T-447/11, EU:T:2014:267, bod 62, a ze dne 15. července 2015, *Dennekamp v. Parlament*, T-115/13, EU:T:2015:497, bod 67).

- 52 Je pravda, že Tribunál v této souvislosti konstatoval, že zpřístupnění osobních údajů týkajících se výlučně dotčeného žadatele o přístup nemůže být odepřeno z důvodu, že by vedlo k porušení ochrany soukromí a osobnosti jednotlivce (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 22. května 2012, *Internationaler Hilfsfonds v. Komise*, T-300/10, EU:T:2012:247, body 107 až 109, a ze dne 12. května 2015, *Unión de Almacenistas de Hierros de España v. Komise*, T-623/13, EU:T:2015:268, bod 91).
- 53 Tato judikatura se však na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, na projednávané věci nepoužije, jelikož sporné dokumenty obsahují osobní údaje, které se netýkají výlučně MS.
- 54 Z rozsudku ze dne 22. května 2012, *Internationaler Hilfsfonds v. Komise* (T-300/10, EU:T:2012:247, bod 109) přitom výslovně vyplývá, že ačkoliv ochrana zájmu uvedeného v čl. 4 odst. 1 písm. b) nařízení č. 1049/2001 není nezbytná ve vztahu k žadateli o přístup, musí být naproti tomu zaručena v souladu s ustanoveními nařízení č. 45/2001 ve vztahu ke třetím osobám.
- 55 Zadruhé je třeba konstatovat, že právo na přístup k dokumentům nezávisí na povaze konkrétního zájmu, který žadatel o přístup může – nebo nemusí – mít na získání požadované informace (rozsudek ze dne 21. května 2014, *Catinis v. Komise*, T-447/11, EU:T:2014:267, bod 61; v tomto smyslu viz také rozsudek ze dne 1. února 2007, *Sison v. Rada*, C-266/05 P, EU:C:2007:75, bod 43).
- 56 Mimoto vzhledem k tomu, že žadatel o přístup jako příslušník veřejnosti nemusí odůvodňovat žádost o přístup k dokumentům, je pro účely nařízení č. 1049/2001 rovněž bezvýznamný skutečný zájem, který může žadatel mít na zpřístupnění dotčených dokumentů (viz rozsudek ze dne 26. dubna 2016, *Strack v. Komise*, T-221/08, EU:T:2016:242, bod 252 a citovaná judikatura).
- 57 Zatřetí je třeba konstatovat, že nařízení č. 1049/2001 v souladu s bodem 11 svého odůvodnění stanoví v článku 4 režim výjimek, který umožňuje orgánům odepřít přístup k dokumentu, pokud by jeho zpřístupnění vedlo k porušení některého ze zájmů chráněných tímto článkem (viz rozsudky ze dne 21. července 2011, *Švédsko v. MyTravel a Komise*, C-506/08 P, EU:C:2011:496, bod 74 a citovaná judikatura, a ze dne 13. ledna 2017, *Deza v. ECHA*, T-189/14, EU:T:2017:4, bod 51 a citovaná judikatura).
- 58 V tomto ohledu čl. 4 odst. 1 písm. b) nařízení č. 1049/2001 stanoví, že orgány odepřou přístup k dokumentu, pokud by jeho zpřístupnění vedlo k porušení ochrany soukromí a osobnosti jednotlivců, zejména podle unijních právních předpisů o ochraně osobních údajů. Uvedené ustanovení, které zavádí specifický a zesílený systém ochrany osob, jejichž osobní údaje by případně mohly být zpřístupněny veřejnosti, požaduje, aby případný zásah do jejich soukromí a osobnosti byl vždy přezkoumán a posouzen v souladu zejména s nařízením č. 45/2001 (viz rozsudek ze dne 7. července 2015, *Axa Versicherung v. Komise*, T-677/13, EU:T:2015:473, body 138 a 139 a citovaná judikatura).
- 59 Pokud tedy dotyčný orgán rozhodne odepřít přístup k dokumentu, o jehož předání byl požádán, je v zásadě povinen vysvětlit, jak by mohl přístup k tomuto dokumentu konkrétně a skutečně ohrozit zájem chráněný některou z výjimek stanovených v článku 4 nařízení č. 1049/2001, na kterou se tento orgán odvolává. Kromě toho musí být riziko takového ohrožení důvodně předvídatelné, a nikoli čistě hypotetické (rozsudek ze dne 21. července 2011, *Švédsko v. MyTravel a Komise*, C-506/08 P, EU:C:2011:496, bod 76 a citovaná judikatura).
- 60 Tento režim výjimek je založen na poměření zájmů proti sobě stojících v dané situaci, tj. na jedné straně zájmů, k jejichž prospěchu by sloužilo zpřístupnění dotčených dokumentů, a na druhé straně zájmů, jež by toto zpřístupnění ohrozilo. Rozhodnutí o žádosti o přístup k dokumentům závisí na tom, kterému zájmu je třeba dát v projednávaném případě přednost (rozsudek ze dne 14. listopadu 2013, *LPN a Finsko v. Komise*, C-514/11 P a C-605/11 P, EU:C:2013:738, bod 42).
- 61 V projednávaných věcech není zpochybňováno, že sporné dokumenty obsahují osobní údaje, které se týkají jak MS, tak X a dalších třetích osob.

- 62 Podle čl. 2 písm. a) nařízení č. 45/2001 se výrazem „osobní údaje“ rozumějí „veškeré informace o identifikované nebo identifikovatelné osobě; identifikovatelnou osobou je osoba, kterou lze přímo či nepřímo identifikovat, zejména s odkazem na identifikační číslo nebo na jeden či více zvláštních prvků její fyzické, fyziologické, psychické, ekonomické, kulturní nebo sociální identity“.
- 63 Z článku 2 písm. a) nařízení č. 45/2001 a judikatury Soudního dvora (rozsudky ze dne 29. června 2010, Komise v. Bavarian Lager, C-28/08 P, EU:C:2010:378, bod 68, a ze dne 23. listopadu 2011, Dennekamp v. Parlament, T-82/09, nezveřejněný, EU:T:2011:688, bod 27) vyplývá, že příjmení a jména mohou být považována za osobní údaje.
- 64 Vedle jmenovitých údajů mohou být považovány za osobní údaje též informace týkající se podnikatelské nebo výdělečné činnosti osoby, jelikož se jedná o informace o pracovních podmínkách uvedených osob, a kromě toho uvedené informace mohou umožnit, pokud jsou spojeny s určitým datem nebo konkrétním kalendářním obdobím, nepřímo identifikovat fyzickou osobu ve smyslu výše uvedeného ustanovení (viz rozsudek ze dne 22. května 2012, Internationaler Hilfsfonds v. Komise, T-300/10, EU:T:2012:247, bod 117 a citovaná judikatura).
- 65 Soudní dvůr nadto rozhodl, že použití výrazu „veškeré informace“ v rámci definice pojmu „osobní údaje“ odráží cíl unijního normotvůrce přiznat tomuto pojmu široký význam, přičemž se tento pojem neomezuje na informace, které jsou citlivé nebo patří do soukromé sféry, ale potenciálně zahrnuje všechny druhy informací, a to jak objektivní, tak subjektivní ve formě názoru nebo hodnocení pod podmínkou, že jsou „o“ dotčené osobě (rozsudek ze dne 20. prosince 2017, Nowak, C-434/16, EU:C:2017:994, bod 34).
- 66 Podle čl. 8 písm. b) nařízení č. 45/2001 lze osobní údaje předávat v zásadě jen tehdy, pokud příjemce prokáže nezbytnost jejich předání a není důvod domnívat se, že tímto předáním mohou být poškozeny právní [legitimní] zájmy subjektu údajů.
- 67 V této souvislosti přísluší nejprve žadateli o předání údajů, aby prokázal jeho nezbytnost. Je-li tato nezbytnost prokázána, musí poté dotyčný orgán ověřit, zda není důvod se domnívat, že dotčeným předáním mohou být poškozeny legitimní zájmy subjektu údajů. Není-li takového důvodu, je třeba požadované údaje předat, kdežto v opačném případě musí dotyčný orgán při rozhodování o žádosti o přístup zvážit jednotlivé dotčené zájmy. Rozhodnutí o žádosti o přístup veřejnosti k dokumentům závisí na tom, kterému zájmu je třeba dát v projednávaném případě přednost (viz rozsudky ze dne 16. července 2015, ClientEarth a PAN Europe v. EFSA, C-615/13 P, EU:C:2015:489, bod 47 a citovaná judikatura, a ze dne 13. ledna 2017, Deza v. ECHA, T-189/14, EU:T:2017:4, bod 53 a citovaná judikatura).
- 68 V projednávaných věcech měla Komise správně za to, že v případě informací a hodnocení, které se týkají soukromí MS, X, jakož i dalších třetích osob, a které by umožnily jejich identifikaci, spadá obsah sporných dokumentů pod pojem „osobní údaje“.
- 69 Zpřístupnění sporných dokumentů veřejnosti na základě nařízení č. 1049/2001 by tudíž vedlo k porušení ochrany soukromí a osobnosti jak MS, tak X, jakož i dalších třetích osob zmíněných v těchto dokumentech.
- 70 S ohledem na okolnosti projednávaných věcí totiž není v zájmu MS ani v zájmu X a dalších zmíněných třetích osob, aby se sporné dokumenty staly veřejně přístupnými.
- 71 Z toho důvodu byla Komise při svém rozhodování o žádosti o přístup ke stížnosti X a ke korespondenci, která proběhla mezi MS a X prostřednictvím elektronické pošty a na sociálních sítích, povinna s ohledem na výjimku týkající se ochrany soukromí a osobnosti jednotlivce podle čl. 4 odst. 1 písm. b) nařízení č. 1049/2001 zvážit jednotlivé dotčené zájmy, v souladu s nařízením č. 45/2001.

- 72 V tomto ohledu byla Komise také povinna přihlédnout ke skutečnosti, že pokud se některá z výjimek vztahuje pouze na část požadovaného dokumentu, zbývající části dokumentu se v souladu s čl. 4 odst. 6 nařízení č. 1049/2001 zpřístupní (v tomto smyslu viz usnesení ze dne 27. listopadu 2012, *Steinberg v. Komise*, T-17/10, nezveřejněné, EU:T:2012:625, bod 55 a citovaná judikatura).
- 73 Komise však měla v projednávaných věcech za to, že nelze oddělit určité části sporných dokumentů a považovat je za dokumenty, na které se nevztahuje výjimka podle čl. 4 odst. 1 písm. b) nařízení č. 1049/2001, a rovněž že není možné v těchto dokumentech oddělit dokumenty, které obsahují sporné osobní údaje týkající se MS nebo X a dalších třetích osob.
- 74 V této souvislosti je třeba poukázat na to, že i osobní údaje, které by byly anonymizovány, by musely být považovány za osobní údaje týkající se třetí osoby, neboť by mohly být přiřazeny k fyzické osobě identifikovatelné na základě dalších informací.
- 75 V projednávaných věcech by přitom částečný přístup k informacím obsaženým ve stížnosti X nebo korespondenci, která proběhla mezi X a MS, umožnila veřejnosti identifikovat osoby zmíněné ve sporných dokumentech.
- 76 Nebylo tedy možné, aby Komise poskytla částečný přístup ke sporným dokumentům, aniž by došlo k odhalení zejména identity třetích osob, které v nich byly zmíněny.
- 77 Vzhledem k tomu, že sporné dokumenty obsahovaly osobní údaje, které se netýkaly výhradně MS a které by se, pokud by byly MS poskytnuty, staly veřejně přístupnými, Komise po zvážení dotčených zájmů právem dala právem přednost zájmu X a dalších třetích osob na tom, aby nebyla zveřejněna jejich identita, před zájmem MS na tom, aby tato identita mohla být zveřejněna, a odepřela MS přístup na základě výjimky stanovené v čl. 4 odst. 1 písm. b) nařízení č. 1049/2001.
- 78 Z toho vyplývá, že argumentace, kterou žalobkyně v tomto ohledu předložila, musí být odmítnuta.
- 79 První část prvního žalobního důvodu je proto třeba zamítnout.

2) Ke druhé části prvního žalobního důvodu, vycházející z porušení článku 2 a čl. 4 odst. 2 druhé odrážky nařízení č. 1049/2001

- 80 Žalobkyně tvrdí, že sporné dokumenty nebyly vypracovány pro účely soudního řízení, a zamítnutí žádosti MS o přístup tudíž není odůvodněné v rozsahu, ve kterém je založeno na ochraně soudního řízení. Žalobkyně zdůrazňuje, že základní práva, zejména právo na obhajobu, mohou představovat převažující veřejný zájem, který zpřístupnění těchto dokumentů odůvodňuje.
- 81 Z úvah uvedených v bodech 44 až 78 výše nicméně vyplývá, že legalitu rozhodnutí ze dne 2. února a 19. dubna 2016 nelze zpochybnit, neboť na všechny sporné dokumenty se vztahuje výjimka uvedená v čl. 4 odst. 1 písm. b) nařízení č. 1049/2001.
- 82 Z toho důvodu musí být druhá část prvního žalobního důvodu zamítnuta jako irelevantní, a první žalobní důvod musí být tedy zamítnut v plném rozsahu.

3) *K druhému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení povinnosti uvést odůvodnění, zásady řádné správy, zásady respektování soukromého života a práva na obhajobu a zásady proporcionality*

- 83 Žalobkyně tvrdí, že Komise tím, že odepřela MS přístup ke sporným dokumentům, ohrozila výkon práva MS na obhajobu a zejména výkon jeho práva na přístup ke spisu, který se jej týká, zaručeného čl. 41 odst. 2 písm. b) Listiny základních práv Evropské unie (dále jen „Listina“), výkon práva MS na spravedlivý proces zaručeného článkem 47 Listiny a dále porušila zásadu respektování soukromého života, kterou zaručuje článek 7 Listiny, jakož i zásadu proporcionality.
- 84 Co se týče tvrzení Komise, podle kterého mohla kdykoliv ukončit spolupráci MS v rámci sítě Team Europe, žalobkyně tvrdí, že jelikož Komise vznesla závažná obvinění stran nevhodného chování MS vůči X a dalším třetím osobám, právo MS na obhajobu a presumpce nevin vyžadovaly, aby byl přístup ke sporným dokumentům poskytnut.
- 85 Žalobkyně má navíc za to, že odůvodnění Komise je čistě obecné, jelikož nevysvětluje, jak by přístup ke sporným dokumentům, například budou-li anonymizována jména zmíněná v těchto dokumentech, mohl ohrozit zájem na ochraně osobních údajů a soukromí dotčených osob. Dále uvádí, že nelze mít za to, že Komise byla při vyřizování stížnosti X nestranná.
- 86 Především je třeba připomenout, že z judikatury vyplývá, že povinnost uvést odůvodnění je podstatnou formální náležitostí, která musí být odlišena od otázky opodstatněnosti odůvodnění, která je otázkou materiální legality sporného aktu (rozsudky ze dne 22. března 2001, Francie v. Komise, C-17/99, EU:C:2001:178, bod 35, a ze dne 22. května 2012, Internationaler Hilfsfonds v. Komise, T-300/10, EU:T:2012:247, bod 180).
- 87 V tomto ohledu Komise v rozhodnutí ze dne 19. dubna 2016 jasně uvedla výjimky, z nichž vycházelo zamítnutí žádosti MS o přístup ke sporným dokumentům, především s odvoláním, a to pro všechny tyto dokumenty, na výjimku uvedenou v čl. 4 odst. 1 písm. b) nařízení č. 1049/2001 týkající se ochrany soukromí a osobnosti jednotlivce.
- 88 Z rozhodnutí ze dne 19. dubna 2016 totiž vyplývá, že Komise měla za to, že se pojem „osobní údaje“ vztahuje na celý obsah sporných dokumentů, jelikož se jednalo o informace, které se zjevně týkaly jak soukromí MS, tak soukromí dalších osob, na jejichž základě by mohly být v případě zpřístupnění těchto dokumentů veřejnosti podle nařízení č. 1049/2001 tyto osoby identifikovány, že zpřístupnění těchto údajů by tudíž bylo předáním osobních údajů ve smyslu čl. 8 písm. b) nařízení č. 45/2001 a že žádná z kumulativních podmínek pro takové předání není splněna.
- 89 Z toho vyplývá, že nejenže se MS mohl seznámit s důvody rozhodnutí ze dne 19. dubna 2016, ale že i Tribunál mohl přezkoumat zákonnost tohoto rozhodnutí, jak ostatně plyne z bodů 44 až 78 výše. Podle judikatury přitom musí být odůvodnění vyžadované článkem 296 SFEU přizpůsobeno povaze dotčeného aktu a musejí z něho jasně a jednoznačně vyplývat úvahy orgánu, jenž akt vydal, tak aby se zúčastněné osoby mohly seznámit s důvody, které vedly k přijetí opatření, a aby unijní soud mohl vykonat přezkum (viz rozsudek ze dne 22. dubna 2008, Komise v. Salzgitter, C-408/04 P, EU:C:2008:236, bod 56 a citovaná judikatura). Komise tudíž ve vztahu ke sporným dokumentům splnila povinnost uvést odůvodnění.
- 90 Kromě toho tvrzení žalobkyně, podle kterého tím, že MS nebyly sporné dokumenty zpřístupněny, došlo k porušení jeho práva na obhajobu, a to zejména jeho práva na přístup ke spisu, který se ho týká, jakož i zásady presumpce nevin, a to v rozporu s Listinou, rovněž nemůže obstát, jelikož žádost o přístup ke sporným dokumentům nebyla podána v rámci správního či soudního řízení, v němž by tato práva a zásady byly použitelné, nýbrž byla podána v rámci smluvního vztahu mezi MS a Komisí, na který se vztahovala dohoda a právo na tuto použitelné.

91 Z výše uvedeného vyplývá, že druhý žalobní důvod, a tedy i návrh na zrušení rozhodnutí ze dne 2. února a 19. dubna 2016 v rozsahu, ve kterém zamítají žádosti MS o přístup ke sporným dokumentům, je třeba zamítnout, aniž je nutné vyslovit se k přípustnosti návrhu na zrušení, pokud jde o rozhodnutí ze dne 2. února 2016.

c) K návrhu na zrušení rozhodnutí ze dne 16. června 2016, kterým byla zamítnuta žádost MS o předání sporných osobních údajů

92 Na podporu předmětného návrhu na zrušení předkládá žalobkyně jediný žalobní důvod vycházející z porušení článků 8, 13 a 20 nařízení č. 45/2001.

93 Podle žalobkyně nejsou pravidla stanovená v článku 8 nařízení č. 45/2001 součástí podmínek či omezení obecného práva na přístup podle článku 13 tohoto nařízení. Žalobkyně má za to, že není důvod domnívat se, že by předání sporných osobních údajů mohlo poškodit legitimní zájmy třetích osob. Komise podle ní zejména neprokázala, jak v bodě 32 návrhu na smírné řešení konstatoval veřejný ochránce práv, že by zpřístupnění sporných dokumentů konkrétně a skutečně porušilo soukromí a osobnost X nebo dalších třetích osob, které byly v těchto údajích zmíněny. Podpůrně žalobkyně tvrdí, že v projednávaných věcech byly splněny kumulativní podmínky uvedené v čl. 8 písm. b) nařízení č. 45/2001.

94 Žalobkyně dále tvrdí, že jediným cílem žádostí MS bylo pochopit výtky, které byly proti němu vzneseny, a dokázat, že tyto výtky byly nepodložené, aby byla prokázána pravda a očištěno jméno MS. Předání sporných osobních údajů bylo podle žalobkyně rovněž nezbytné k pochopení rozhodnutí Komise ze dne 10. dubna 2013, kterým byla ukončena spolupráce MS v rámci sítě Team Europe. Důvodem pro zamítnutí žádosti MS o předání těchto osobních údajů podle ní nemohl být ani článek 20 nařízení č. 45/2001, což konstatoval i veřejný ochránce práv.

95 Pokud jde o údajně nesprávné použití článků 13 a 20 nařízení č. 45/2001, Komise tvrdí, že sporné osobní údaje nebyly osobními údaji týkajícími se výlučně MS, u kterých by MS mohl žádat o ověření jejich správnosti, jejich opravu, výmaz či blokování. Úlohou ani cílem nařízení č. 45/2001 podle Komise není poskytnout přístup k čistě subjektivnímu popisu, jež Komisi podala stěžovatelka, která se zúčastnila konference a večere s MS a komunikovala s MS na sociálních sítích a prostřednictvím elektronické pošty, ani umožnit jeho zpochybnění či domáhat se jeho opravy.

96 Co se týče použití čl. 8 písm. b) nařízení č. 45/2001, Komise navíc uvádí, že osobní údaje lze předat třetí osobě pouze tehdy, pokud toto předání splňuje podmínky čl. 8 písm. a) nebo b) tohoto nařízení a jedná se o dovozené zpracování v souladu s požadavky článku 5 téhož nařízení. Ve své žalobě ve věci T-435/16 žalobkyně podle Komise neuvedla, na základě čeho by mohlo být předání osobních údajů třetích osob MS považováno za dovozené. Komise tak tvrdí, že nezbytnost předání osobních údajů ve smyslu čl. 8 písm. b) téhož nařízení nebyla prokázána. Dále Komise poukazuje na to, že MS byly velmi dobře známy důvody, na kterých bylo založeno její rozhodnutí ze dne 10. dubna 2013, kterým byla ukončena jeho spolupráce MS v rámci sítě Team Europe.

97 K tvrzení, kterým žalobkyně zpochybňuje použití článku 20 nařízení č. 45/2001 a podle kterého Komise neprokázala reálné ohrožení základních práv a legitimních zájmů třetích osob, Komise uvádí, že si vyžádala stanovisko X a ta se obávala toho, že by si s ní a jejími přáteli mohl MS vyřizovat účty. S ohledem na zmíněné obavy a sporné dokumenty, která měla v držení, má Komise za to, že takové riziko existovalo.

- 98 Komise konečně tvrdí, že nebylo možné oddělit určité údaje obsažené ve sporných dokumentech a považovat je za údaje, které pod pojem „osobní údaje“ nespadají. Nebylo tak podle ní možné, aby poskytla částečný přístup (nad rámec informací bez podstatného obsahu) ke sporným dokumentům, aniž by byly zpřístupněny osobní údaje nebo informace o soukromí dotyčných třetích osob či informace, které je umožňují identifikovat.
- 99 Je třeba předeslat, že nařízení č. 45/2001 sleduje jiný cíl než nařízení č. 1049/2001. Zatímco poslední uvedené nařízení směřuje k zajištění co největší možné transparentnosti rozhodovacího procesu unijních veřejných orgánů, jakož i informací, na kterých se jejich rozhodnutí zakládají, cílem prvně uvedeného nařízení je, jak se uvádí v jeho článku 1, zajištění ochrany základních práv a svobod fyzických osob, zejména práva na soukromí v souvislosti se zpracováním osobních údajů (rozsudky ze dne 29. června 2010, Komise v. Bavarian Lager, C-28/08 P, EU:C:2010:378, bod 49, a ze dne 21. září 2016, Secolux v. Komise, T-363/14, EU:T:2016:521, bod 26).
- 100 Z judikatury Evropského soudu pro lidská práva týkající se použití článku 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, podepsané v Římě dne 4. listopadu 1950, vyplývá, že právo jednotlivce na ochranu dobré pověsti je součástí práva na respektování soukromého života (rozsudky ESLP ze dne 21. září 2010, Polanco Torres a Movilla Polanco v. Španělsko, CE:ECHR:2010:0921JUD 003414706, bod 40, a 7. února 2012, Axel Springer AG v. Německo, CE:ECHR:2012:0207JUD 003995408, bod 83). Dobrá pověst jednotlivce je nedílnou součástí jeho osobní identity a morální integrity, které náleží do jeho soukromého života (rozsudek ESLP ze dne 25. února 1992, Pfeifer a Plankl v. Rakousko, CE:ECHR:1992:0225JUD 001080284, bod 35). Stejně úvahy se použijí na čest jednotlivce (rozsudky ESLP ze dne 4. října 2007, Sanchez Cardenas v. Norsko, CE:ECHR:2007:1004JUD 001214803, bod 38, a 9. dubna 2009, A. v. Norsko, CE:ECHR:2009:0409JUD 002807006, bod 64).
- 101 Podle čl. 13 písm. c) nařízení č. 45/2001 má subjekt údajů, které jsou předmětem zpracování, právo získat sdělení srozumitelnou formou o těchto údajích a veškeré dostupné informace o původu těchto údajů. V tomto ohledu musí být nařízení č. 45/2001 vykládáno v souladu s článkem 41 Listiny, která uznává právo na řádnou správu, a zejména právo každého na přístup ke spisu, který se ho týká (rozsudek ze dne 16. září 2013, CN v. Rada, F-84/12, EU:F:2013:128, body 39 a 40).
- 102 V této souvislosti z ochrany základního práva na soukromí vyplývá zejména možnost jakékoli fyzické osoby ujistit se, že osobní údaje, které se jí týkají, jsou přesné a jsou zpracovávány dovořeným způsobem. Právě za účelem provedení potřebných ověření má subjekt údajů právo na přístup k údajům, jež se ho týkají a jsou předmětem zpracování. Toto právo na přístup je nutné zejména k tomu, aby subjekt údajů případně mohl u správce dosáhnout opravy, výmazu nebo zablokování těchto údajů, a uplatnit tak právo na to, aby po určité době byla hodnocení týkající se jeho osoby vymazána, a tedy zničena (obdobně viz rozsudek ze dne 20. prosince 2017, Nowak, C-434/16, EU:C:2017:994, bod 57 a citovaná judikatura).
- 103 S přihlédnutím zejména k důvodům uplatněným žalobkyní v bodě 94 výše žalobkyně prokázala právně dostačujícím způsobem, že je nezbytné, aby měla přístup ke sporným osobním údajům týkajícím se MS, a případně tak mohla požadovat jejich opravu nebo výmaz. MS totiž neměl přístup k tvrzením o svém nevhodném chování, která byla uvedena ve stížnosti X, ačkoliv byla tato tvrzení Komisí jednoznačně označena jako tvrzení, na kterých bylo založeno její rozhodnutí ze dne 10. dubna 2013, kterým byla ukončena spolupráce MS v rámci sítě Team Europe (viz bod 6 výše), a byla tudíž způsobilá poškodit dobrou pověst a čest MS jakožto spolupracovníka této sítě.
- 104 Článek 20 nařízení č. 45/2001 nicméně stanoví výjimky a omezení práva subjektu údajů na přístup k osobním údajům, a zejména to, že unijní orgány a instituce mohou omezit použití článku 13 tohoto nařízení, pokud toto omezení představuje opatření nezbytné pro zajištění ochrany subjektu údajů nebo práv a svobod druhých.

- 105 Kromě toho se na předávání osobních údajů jiným příjemcům, než jsou unijní orgány a instituce a subjekty údajů, vztahuje článek 8 nařízení č. 45/2001, který zejména stanoví, že takovému příjemci lze osobní údaje předat, pouze pokud prokáže nezbytnost předání údajů a není důvod se domnívat, že mohou být poškozeny právní [legitimní] zájmy subjektu údajů.
- 106 Vzhledem k tomu, že sporné osobní údaje jsou osobní údaje, které se týkají jak MS, tak X a dalších třetích osob zmíněných ve sporných dokumentech, je třeba zvážit protichůdné legitimní zájmy jednotlivých osob v projednávaných věcech za účelem určení, zda existoval převažující zájem odůvodňující odepření přístupu MS k těmto osobním údajům.
- 107 I kdybychom však připustili argument Komise, podle kterého se potřeba ochrany vztahovala na sporné dokumenty jako celek, Komise ve svém rozhodnutí ze dne 16. června 2016 neodůvodnila, v čem by mohlo zpřístupnění těchto dokumentů, a to zejména dvou dokumentů obsahujících korespondenci mezi X a MS, k níž měl MS jakožto autor či příjemce již přístup, konkrétně a skutečně poškodit legitimní zájmy X nebo dalších třetích osob zmíněných v těchto dokumentech.
- 108 V tomto ohledu se nemůže Komise v rozhodnutí ze dne 19. dubna 2016 podpůrně odvolávat na to, že si osoba, která podala stížnost, z obavy z odvetných kroků nepřála, aby sporné osobní údaje byly MS sděleny. Komise sice na jednání tvrdila, že jedna z osob, které jsou uvedeny ve sporných dokumentech, bydlí ve stejném městě jako MS, avšak žádná skutečnost ve spise nenaznačuje, že by se MS, který již měl k dispozici informace dostatečné k tomu, aby identifikoval X a Y jako možné autorky stížnosti, zamýšlel jim mstít, a překročil tak meze toho, co je nezbytné pro ochranu jeho legitimních zájmů.
- 109 V bodě 32 návrhu na smírné řešení i samotný veřejný ochránce práv uvedl, že „z hlediska práva [MS] na obhajobu je důvod pro [odepření zpřístupnění sporných dokumentů spočívající v nutnosti chránit důvěrnost X] nedostatečný, a to jelikož zástupci Komise neprokázali reálné ohrožení základních práv nebo legitimních zájmů [X], a s ohledem na to, že prohlášení X a jí předložené důkazy jsou rozhodujícími, ba dokonce jedinými důkazy proti [MS]“.
- 110 V tomto ohledu je třeba zdůraznit, že z judikatury vyplývá, že pouhá okolnost, že se dokument dotýká zájmu chráněného určitou výjimkou, nemůže stačit k odůvodnění uplatnění této výjimky. Dotyčný orgán musí rovněž poskytnout vysvětlení k tomu, jak by přístup k uvedenému dokumentu mohl konkrétně a skutečně ohrozit zájem chráněný výjimkou stanovenou v tomto článku (viz rozsudky ze dne 16. července 2015, ClientEarth v. Komise, C-612/13 P, EU:C:2015:486, bod 68 a citovaná judikatura, ze dne 11. března 2009, Borax Europe v. Komise, T-121/05, nezveřejněný, EU:T:2009:64, bod 43 a citovaná judikatura, a ze dne 11. března 2009, Borax Europe v. Komise, T-166/05, nezveřejněný, EU:T:2009:65, bod 50 a citovaná judikatura).
- 111 V projednávaných věcech z rozhodnutí ze dne 16. června 2016 nevyplývá, že tento orgán odpovídajícím způsobem zvážil jednotlivé dotčené legitimní zájmy, jak vyžaduje použití článku 8 ve spojení s články 13 a 20 nařízení č. 45/2001.
- 112 Ze všech výše uvedených úvah vyplývá, že rozhodnutí ze dne 16. června 2016, kterým byla zamítnuta žádost MS o předání sporných osobních údajů, porušuje články 8, 13 a 20 nařízení č. 45/2001, a z toho důvodu je třeba ho zrušit, aniž je nutné se zabývat dalším žalobním důvodem uplatněným žalobkyní.

2. K návrhům na náhradu škody

- 113 Žalobkyně požaduje náhradu nemajetkové újmy, kterou MS údajně utrpěl v důsledku toho, že Komise zamítla jeho žádost o přístup ke sporným dokumentům a o předání sporných osobních údajů.

- 114 Žalobkyně tvrdí, že Komise tím, že odepřela MS přístup ke sporným dokumentům a svědectvím, a tím, že odmítla mu předat sporné osobní údaje, pochybila a porušila základní práva MS, mj. právo na obhajobu a právo na respektování soukromého života, což vyvolalo v MS pocit nespravedlnosti a vedlo u něho ke ztrátě důvěry v tento orgán. Z těchto důvodů má žalobkyně za to, že návrh na náhradu škody je oddělitelný od návrhu na zrušení a zůstává platný, i pokud by měla být žaloba na neplatnost zamítnuta. Na základě toho žalobkyně vyčísluje v každé z projednávaných věcí výši škody vzniklé MS na 20 000 eur, tedy na celkem 40 000 eur.
- 115 Vznik mimosmluvní odpovědnosti Unie ve smyslu článku 340 SFEU za protiprávní jednání jejích orgánů je podle ustálené judikatury vázán na splnění souboru podmínek, a sice protiprávnosti jednání vytýkaného orgánům, skutečné existence škody a existence příčinné souvislosti mezi tvrzeným jednáním a uplatňovanou škodou. Pokud není některá z těchto podmínek splněna, musí být žaloba zamítnuta v plném rozsahu a není nutné zkoumat ostatní podmínky mimosmluvní odpovědnosti (rozsudky ze dne 14. října 2014, *Giordano v. Komise*, C-611/12 P, EU:C:2014:2282, bod 35 a citovaná judikatura, a ze dne 9. září 1999, *Lucaccioni v. Komise*, C-257/98 P, EU:C:1999:402, bod 14).
- 116 Návrhová žádání znějící na náhradu majetkové nebo nemajetkové újmy musí být mimoto zamítnuta, pokud vykazují úzkou souvislost s návrhovými žádáními směřujícími ke zrušení, jež byla sama odmítnuta jako nepřipustná nebo zamítnuta jako neopodstatněná (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 14. září 2006, *Komise v. Fernández Gómez*, C-417/05 P, EU:C:2006:582, bod 51).
- 117 V projednávaných věcech má návrh na náhradu nemajetkové újmy, kterou MS údajně utrpěl z důvodu tvrzeného protiprávního odepření přístupu ke sporným dokumentům, úzkou souvislost s návrhem na zrušení rozhodnutí ze dne 2. února a 19. dubna 2016 v rozsahu, v němž zamítají žádost MS o přístup ke sporným dokumentům. Jak ovšem vyplývá z bodů 43 až 91 výše, v rámci přezkumu žalobních důvodů předložených na podporu tohoto návrhu na zrušení nebylo zjištěno žádné protiprávní jednání ze strany Komise, a tedy žádné pochybení, které by mohlo založit její odpovědnost. Z toho důvodu musí být návrh na náhradu škody, která MS údajně vznikla v důsledku těchto protiprávních jednání, rovněž zamítnut jako neopodstatněný.
- 118 Co se týče návrhu na náhradu nemajetkové újmy, kterou MS údajně utrpěl v důsledku tvrzeného protiprávního odepření předání sporných osobních údajů, z bodu 112 výše vyplývá, že rozhodnutí ze dne 16. června 2016, kterým byla zamítnuta žádost MS o předání sporných osobních údajů, porušuje články 8, 13 a 20 nařízení č. 45/2001, a z toho důvodu musí být zrušeno. Podle ustálené judikatury může zrušení aktu stíženého vadou protiprávnosti představovat samo o sobě přiměřené zadostiučinění, které je v zásadě dostatečnou nápravou jakékoliv nemajetkové újmy, kterou takový akt mohl způsobit (viz rozsudek ze dne 9. listopadu 2004, *Montalto v. Rada*, T-116/03, EU:T:2004:325, bod 127 a citovaná judikatura), pokud žalobce neprokáže, že utrpěl nemajetkovou újmu oddělitelnou od protiprávnosti zakládající zrušení, která nemůže být tímto zrušením zcela napravena (viz rozsudek ze dne 6. června 2006, *Girardot v. Komise*, T-10/02, EU:T:2006:148, bod 131 a citovaná judikatura).
- 119 Pocit nespravedlnosti a frustrace, které dané osobě způsobila potřeba vést soudní řízení, aby dosáhla uznání svých práv, představuje újmu, kterou lze dovést z pouhé skutečnosti, že se orgán dopustil protiprávního jednání. Tyto újmy lze odškodnit, pokud nejsou kompenzovány zadostiučiněním plynoucím ze zrušení protiprávního aktu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 10. července 2014, *CG v. EIB*, F-115/11, EU:F:2014:187, bod 132).
- 120 Zrušení aktu stíženého protiprávností navíc nemůže samo o sobě představovat přiměřenou nápravu, pokud napadený akt výslovně obsahuje negativní hodnocení schopností žalobce, které by jej mohlo ranit (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 7. února 1990, *Culin v. Komise*, C-343/87, EU:C:1990:49, body 27 až 29, ze dne 23. března 2000, *Rudolph v. Komise*, T-197/98, EU:T:2000:86, bod 98, a ze dne 13. prosince 2005, *Cwik v. Komise*, T-155/03, T-157/03 a T-331/03, EU:T:2005:447, body 205 a 206).

- 121 V projednávaných věcech rozhodnutí ze dne 16. června 2016, kterým byla zamítnuta žádost MS o předání sporných osobních údajů, aniž byly odpovídajícím způsobem zváženy jednotlivé dotčené legitimní zájmy, mohlo vyvolat v MS pocit nespravedlnosti a vést u něho ke ztrátě důvěry v Komisi. Jak vyplývá z úvah rozvedených Komisí před veřejným ochráncem práv a Tribunálem, toto rozhodnutí se nadto zakládalo na „obavě z odvetných kroků [MS] vůči [X] nebo dalším osobám uvedeným v její stížnosti“, tedy v jistém smyslu na negativním hodnocení MS, které by MS mohlo ranit.
- 122 Za těchto okolností nemůže být zrušení rozhodnutí ze dne 16. června 2016 samo o sobě dostačující k přiměřené nápravě nemajetkové újmy, která MS v důsledku tohoto rozhodnutí vznikla.
- 123 Z toho důvodu je třeba zčásti vyhovět návrhu na náhradu nemajetkové újmy, která vznikla MS v důsledku protiprávního odepření předání sporných osobních údajů, a to ve výši 5 000 eur, a ve zbývajících částech návrh zamítnout.

IV. K nákladům řízení

- 124 Podle čl. 134 odst. 3 jednacího řádu ponese každý z účastníků řízení vlastní náklady, pokud měl ve věci částečně úspěch i neúspěch.
- 125 Vzhledem k tomu, že žalobkyně i Komise měly v projednávaných věcech částečně úspěch i neúspěch, ponese každá z nich vlastní náklady řízení.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (první senát)

rozhodl takto:

- 1) **Rozhodnutí Evropské komise ze dne 16. června 2016, kterým byla zamítnuta žádost MS o předání některých osobních údajů, se zrušuje.**
- 2) **Komisi se ukládá povinnost zaplatit VG jakožto univerzální dědičce MS částku 5 000 eur.**
- 3) **Ve zbývajících částech žaloba zamítá.**
- 4) **VG a Komise ponесou vlastní náklady řízení.**

Pelikánová

Valančius

Öberg

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 27. listopadu 2018.

Podpisy.